

Desperta el ferro

Aquest dimecres José Vicente González, un home del metall, pren possessió del càrrec de president de la Confederació Valenciana d'Empresaris. Moments de canvi, doncs, entre els homes de negoci autòctons, que volen una relació menys submissa amb el govern Camps. Un fet que l'expresident Eduardo Zaplana no haguera permès.

Dimencres 20 d'abril, i després d'unes setmanes farcides d'intrigues, d'envits, d'àrdues negociacions i, fins i tot, de mediacions del poder polític, González serà escollit president de la CEV: en substitució de Rafael Ferrando, el constructor d'antiga militància carlina que durant els últims vuit anys ha governat els designis d'aquesta nau. Certament, la irrupció de González ha posat al descobert els interessos i els anhels tan dispars d'aquesta família, l'empresarial, de vegades tan hermètica i misteriosa com la cúria romana. I ho ha fet de tal manera que també necessita intèrprets –vaticanistes en diuen a Roma, ací no se sap– per entendre cada jugada, cada decisió.

En aquest sentit, no podem considerar l'elecció de González com un simple tràmit, fruit de l'atzar. I no pot ser així, sobretot si ens atenem a l'estricta conjun-

ció econòmica al canvi polític de fons, a la nova hegemonia socialista arreu de l'estat, a la voluntat dels empresaris per marcar distàncies respecte del Partit Popular –desgastat després de dotze anys de govern– i al fet que volen bastir un discurs autònom, o, si més no, allunyat del seguidisme lacai que els exigia Zaplana. En aquest escenari magnàtic, la irrupció de González esdevé, d'una banda, l'alba d'una nova etapa al capdavant de la CEV: i, per tant, en la mediació empresarial davant de la Generalitat i, d'una altra, la confirmació que alguna cosa de fons està canviant en aquest món dels negocis i les finances.

No mentim si afirmem que els empresaris han perdut la por al PP. La fugida cap endavant de Zaplana a Madrid, l'evident manca de lideratge de Camps per fer front a la crisi industrial i també el seu victimisme desmesuradament exagerat contra el govern de Zapatero i, sobretot, contra tot allò susceptible de ser o dir-se català, són algunes de les moltes causes que han motivat el tomb estratègic que els empresaris han imprès imperceptiblement a la seua acció pública. En efecte, no volen ser ni semblar l'agregat obedient de Zaplana, aquest comodí del qual l'ara portaveu del PP al Congrés tirava mà per permetre's els seus luxes –parlem de Terra Mítica, per exemple–, aquest actor social que tantes vegades amb tantes declaracions va legitimar la cantarella que els valencians lligàvem els gossos amb llonganisses.

Per capir que les coses realment han canviat, només cal observar la maldestra diligència del president Camps durant el procés de mediació entre els dos candidats que es van postular des d'un primer

moment per substituir Ferrando, una vegada aquest va renunciar a l'opció de renovar un mandat més. Vetlladament, Camps va apostar per José Vicente Morata, el president de la Mútua Valenciana de Levante (Muvale). Algunes veus atribueixen aquest suport tàcit i personal a l'amistat que uneix les famílies de Camps i Morata i, en cap cas, a les relacions polítiques, no tan fluïdes de fet si ens atenem als empresaris, críticament crítics amb el PP, que han catapultat Morata.

El ben cert és que Camps va fer costat al candidat dolçament derrotat en el procés de negociació que curiosament el Consell va forçar per trobar una solució a la brega entre Morata i González i evitar-ne un cisma. Un detall significatiu que mai no haguera consentit Zaplana, acostumat a posar i llevar en aquest món dels empresaris sense que ningú li tossira. El de Cartagena mai no haguera permès que els empresaris s'organitzaren sense la seua tutela, fins i tot al marge de la Generalitat Valenciana, escollint-li l'interlocutor sense tindre en compte la seua opinió. Això, certament, contrasta amb la pusil·lanimitat o la manca de gallardia —opinen vostès— de Camps per portar la iniciativa en aquest terreny i agranar cap a casa.

Algunes veus expliquen que, per marcar les distàncies amb Zaplana i no ferir sensibilitats, el Molt Honorable sempre ha actuat més discretament que el seu antecessor, tot deixant els empresaris mànega ampla en la seua acció. En canvi, altres opinions destaquen que la gestió de Camps ha defraudat bona part dels líders empresarials i, per això, aquests han decidit mamprendre un perfil més autònom per salvaguardar els seus interessos, sobretot quan el Govern estatal, ara com ara, té més capacitat inversora que no l'endeutada Generalitat que, a més, està donant l'esquena a projectes si més no interessants com l'euroregió. Siga com siga, i tenint en compte que les comparacions sempre han estat odioses, Camps no ha controlat el procés de successió de Ferrando i, en aquest sentit, els empresaris s'han organitzat segons criteris pròpiament corporatius sense tantes interferències polítiques com en altres èpoques.

A l'esquerra, Rafael Ferrando, qui, després de vuit anys de mandat, abandona la CEV. A la dreta, José Vicente González, que a partir d'aquest dia 20 en serà el nou president.

Algunes fonts indiquen que la gestió de Camps ha defraudat bona part dels líders empresarials

En aquesta tessitura, González s'ha imposat, fent valer la seua força, els seus vots. Per primera vegada, el president de la Federació Valenciana del Metall (Femeval) serà el portaveu dels empresaris. Han calgut, però, 28 anys perquè aquesta, la federació més nombrosa i poderosa, poguera dirigir finalment la CEV. Les grans superfícies, el moble, la construcció i la petita i mitjana empresa han estat els sectors que li han fet costat. Mentre que el transport, la federació agroalimentària, els supermercats, la Cambra de Comerç i l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE), grup de força que reu-

neix els setanta empresaris més selectes del país, postularen Morata, el qual, fins que González no va entrar en lliça, tenia tots els punts per fer-se amb la grossa.

Només cal detenir-se a veure qui donava suport un candidat o un altre per entendre que, en aquesta ocasió, han pesat més les motivacions estrictament empresarials que la tutela política. Per exemple, les grans superfícies van unir-se a González com a reacció al fet que Morata era el candidat de Juan Roig, el propietari de Mercadona i abanderat de la lluita contra els interessos dels grans establiments comercials. AVE, per la seua part, va impulsar la candidatura de Morata, j que el líder a l'ombra d'aquest grup també és Roig. Fins i tot la federació agroalimentària es va solidaritzar amb el president de Muvale perquè Federico Félix, anterior president d'AVE, és el seu màxim faedor. En contrast amb això, els sectors de la construcció —el seu líder, Juan Eloy Durà no és benvingut en AVE— i el moble van optar per González, atemorits per l'augment de força del grup de pressió de Roig i companyia, no fóra cas que l'ascendència empresarial d'aquest esdevinguera incontestable i no tingueren espais de representativitat.

A ningú no se li escapa que Roig és l'empresari de referència al País Valen-

A l'esquerra, Vicente Iborra, que va ser el cap dels empresaris valencians entre 1977 i 1984. Dalt, Pedro Agramunt, líder entre 1984 i 1989, i més tard, candidat del PP a la Generalitat.

ENRIQUE GIL

cià. Els seus èxits empresarials i la seua voluntat d'exercir un lideratge a l'ombra no passen desapercibuts, tot i la seua perseguida discreció. Roig ha volgut canviar la correlació de forces entre els empresaris, fent saltar així les coalicions que durant els anys vuitanta i noranta van manegar la CEV i AVE. A poc a poc, ha desplegat una estratègia destinada a situar homes de confiança en les institucions com la Cambra de Comerç i la CEV, minvant el poder de les famílies històriques i impulsant un relleu generacional d'empresaris més autònoms, menys lligats a les prebendes del poder públic, com és el seu cas.

En certa manera, la nova etapa de González –tot i no ser el candidat de Roig– consolida aquesta estratègia i qüestiona, fins i tot, alguns tabús que fins ara regien l'empresariat valencià. González no pertany al clan tradicional dels Lladró, Ser-ratosa, Saéz-Merino, Iborra i tantes altres fortunes que han copat els llocs de responsabilitat pública fins fa uns anys. Encara és més, González no respon al perfil dels anteriors presidents de la CEV. Ni és constructor com Jiménez de la Iglesia (1989-97) i Ferrando (1997-2005), ni representa els interessos de les grans famílies com Vicente Iborra (1977-1984) i Pedro Agramunt (1984-89). Aquest últim, gendre de Saéz-Merino i candidat del PP a la Generalitat l'any 1991. Fins i tot, al-

Alguns rumors, malèvols o no, apunten que José Vicente González ha estat una persona propera al PSOE

guns rumors, interessats o no, malèvols o no, apunten que havia estat una persona propera al PSOE.

Més enllà d'aquestes anècdotes nímies, González procedeix d'un estrat social diferent. Com ja hem indicat, és accionista del metall, enginyer i un líder empresarial amb vocació de diàleg. Almenys així ho ha demostrat durant el temps que ha estat president de Femeval i vicepresident de la CEV. Mai no ha amagat la vocació d'exercir la seua influència. No debades, González va pactar amb Ferrando que aquest continuara com a president de transició de la CEV durant un temps més, sempre que assumira el programa del metall per, d'ací a uns anys, cedir-li el testimoni. Amb tot, una jugada mal cal-

culada de Ferrando (la seua retirada de la carrera presidencial en adonar-se que no tenia possibilitats i el posterior suport a Morata) va provocar que González l'abandonara i es postulara finalment al càrrec que ha abastat gràcies, sobretot, al fet que el metall ha sabut guanyar-se les simpaties que en altres eleccions –l'any 1997 amb Sanchis Alcover i l'any 1984 amb Salvador Fernández– li mancaren.

Per la seua banda, Morata va irrompre com el candidat en lliça del grup de Roig, principal client de Muvale i del totpoderós AVE. El programa de Morata (assessorat en tot moment per Luis Fernando Cartagena, treballador de Muvale i ex-conseller d'Obres Públiques en el primer govern Zaplana) significava també un altre estil respecte als anteriors presidents, tot i que no tenia al darrere quinquennis d'experiència en cap institució com la CEV o la Cambra de Comerç, un fet que li ha passat factura.

Provinent de la petita i mitjana empresa, Morata va ser cridat a ser el fidel escuder de l'adalil Roig. Amb tot, els diversos moviments en el tauler d'escacs –i problemes menys prosaics d'última hora– van provocar que renunciara en favor de González i, en contrapartida, que fóra nomenat president de Cepyme, la patronal de la petita i mitjana empresa de la CEV, fins ara controlada per empresaris afins a González i que ara passarà a mans

José María Jiménez de la Iglesia, president de la CEV entre 1989 i 1997, un constructor de fama. Després de setze anys, el rector dels empresaris no serà d'aquest sector.

del grup de Roig. Fins i tot, hi ha qui darrere de la pau entre candidats troba un acord més sucós. Morata seria, arribat el cas, el candidat a succeir Arturo Virosque al capdavant de la Cambra de Comerç.

Fet i fet, la lluita entre Morata i González ha evidenciat que el relleu de l'elit generacional s'ha produït i les maneres d'actuar també han mudat. En altres paraules, han estat candidats per una nova època, tal com Ferrando va representar el perfil que més li va agradar a Zaplana. Per primera vegada en setze anys el rector dels empresaris no serà cap constructor, amb tot el que això significa en un país on l'especulació urbanística i la destrucció del territori —diguem-li Terra Mítica— ha esdevingut, amb el PP, el pa de

**Rafael Ferrando
havia perdut
capacitat
de lideratge
dins de la CEV.
Calia reactivar
l'organització,
pensen alguns**

cada dia. Ben al contrari, González pertany al ram de la indústria, els sectors manufacturadors de la qual viuen hores baixes, com és el cas del tèxtil, del moble, del calcer...

Diuen que els empresaris no volen una relació tan condescendent amb el poder com la que Ferrando va assumir o aparentar, ni volen ser els qui donen el suport incondicional als projectes del partit que en cada moment tinga el poder. No oblidem que Ferrando ha defensat públicament la privatització de Canal 9, la fusió de les caixes, la política turística del PP i, fins i tot, ha donat suport al manifest de la Fundació Broseta. Algunes vegades, certament, va gosar ser crític i fins i tot va topat en públic amb l'ínclit Aznar, però immediatament va ser cridat a capítol i, de la mateixa manera que va dir una cosa, va rectificar per dir-ne la contrària, per la qual cosa sempre ha estat ben vist per la Generalitat Valenciana. Diuen aquestes mateixes veus que, amb Ferrando, la CEV havia perdut capacitat de lideratge, que calia reactivar-la, imprimir-li un perfil més alt.

González ja ha manifestat públicament que l'euroregió, com qualsevol iniciativa de desenvolupament, serà benvinguda. Un senyal que segons els vaticanistes de l'empresa interpretarien com que el ferro ha despertat, que el canvi no és simplement un *lifting* conjuntural, sinó que el discurs empresarial va prenent autonomia. És a dir, que les coses han canviat al nucli dels empresaris, la CEV. Més notícies, a partir del 20 d'abril.

Joan Colomer

apassi na't!

**La nova generació pime
Directes al cor
del teu negoci**

Al SP/ Grupo Sage realitzem un esforç real per mantenir viu el nostre compromís amb la petita i mitjana empresa. Les noves solucions de software de gestió SP 2005 incorporen la última tecnologia, per oferir-te més i millors funcionalitats. Consolidant la senzillesa, reforçant la seguretat i comproment-se amb la teva rendibilitat.

Innovem per a tu. Passió per la pime.

